

Senyera serenya Catalunya anormal

Per a aquells que sovint se'ns titlla de radicals, i que en realitat el que som és radicalment normals, la manca precisament de normalitat del nostre país ens resulta esgotadora. Catalunya és un país, d'acord, però no pas un país qualsevol. A part de ser el nostre, és un país empetitit, acovardit i acomplexat. Però sobretot el que és Catalunya és un país anormal.

Jordi Dalmau i Ausàs

D'entrada ens manca autocentrament geogràfic i informatiu. Cada dia sentim, llegim o diem expressions com *El govern central ...*, *Aquí a Espanya ...* o *A la resta d'Espanya ...* Per altra banda, diàriament se'ns informa de molts fets posant com a referència Espanya. Si en aquest país el govern "central" és el d'un altre país (l'espanyol) és que pensem que nosaltres no ho som. Quina mena de país entén que el seu referent geogràfic no és ell mateix? Igualment amb allò d'*aquí a Espanya*: no és gaire lògic parlar de nosaltres fent servir el nom d'un altre. I si diem *a la resta d'Espanya* és que també ho som. Si tinguéssim clar que no ho som diríem simplement *a Espanya*. I per què les notícies no comparen el nostre nivell d'aturats, posem per cas, amb el de Bèlgica, Holanda o Noruega? Per què sempre el nostre referent ha de ser

"La manca d'autoestima és la mare dels ous de l'anormalitat que patim"

Espanya? Deu ser per recordar-nos que els catalans també som espanyols, i aquest és un altre punt fort d'anormaltat. Se'ns diu sempre que els catalans tenim dues identitats: catalans i espanyols alhora. I jo em pregunto, si Catalunya és un país i Espanya també, com pot ser que els catalans siguem espanyols i els espanyols no siguin catalans? Quants casos coneixeu d'identitats nacionals dobles? Una altra cosa és tenir dues nacionalitats, dos passaports, que

és una qüestió merament administrativa. És molt senzill, però a molta gent li costa d'entendre: som una sola cosa, com els espanyols només són espanyols i els portuguesos només són portuguesos. Una altra cosa és que administrativament el DNI digui que som ciutadans espanyols. Tenim un embolic enorme sobre la nostra identitat si ens pensem que som dues coses alhora. Ésser (nacionalment parlant) s'és del país on es neix o creix. Per tant, si Catalunya és un país i hi hem nascut o crescut, el que som és catalans/es, i prou. Una altra cosa és el que sentim, ja que sentir hom se sent d'on viu, d'on ha viscut, d'on són els seus avantpassats o d'on es vulgui per la raó que es vulgui, que els sentiments poden ser molts i variats, però no pas la identitat nacional que, en condicions normals, és una de sola. Per això es pot ser català i sentir-se espanyol. I posats a deixar que el discurs de qui ens vol cecs, muts i sords es perpetui, acaitem amb anormalitat exemplar la nostra

pròpia mutilació nacional quan ignorem la resta (ara sí) de Països Catalans. Sort n'hi ha de les noves tecnologies i d'algunes honroses excepcions per redreçar aquesta penosa ignorància de nosaltres mateixos. Però si en alguna cosa som anormals els catalans i les catalanes és en l'ús de la llengua. Devem ser dels pocs països on les estrenes cinematogràfiques no s'emeten ni en versió original ni doblades a la llengua pròpia, sinó a una tercera. Als països normals cal saber-ne la llengua per viure-hi, tant perquè ho diu la llei com perquè ho exigeix la quotidianitat. Aquí no, i molta gent acull la immigració parlant-los en espanyol, una llengua que en moltes ocasions no els és pròpia ni a ells ni, per descomptat, a nosaltres. Em sembla perfecte que vingui gent de tot arreu a viure a Catalunya, però el mínim que podríem fer és ensenyar-los qui som i com parlem, no pas donar-los a entendre que patim una mena d'esquizofrènia identitària i que el

català és una llengüeta de segona divisió. També és anormal la deserció i menyspreu vers la llengua que professen molta gent. Des de dir que no hi ha més productes etiquetats o editats en la nostra llengua per falta de mercat fins a deixar-nos espa-nyolitzar el lèxic i la gramàtica. Som prop d'11 milions de persones que entenen el català davant

"Ens tremolen les cames si ens referim a Espanya com el que és, un país veí que ens ha colonitzat i colonitza"

els encara no 6 que parlen danès, per exemple, però allà, a Dinamarca, tot, tot està en danès, des de la revista d'informàtica fins a la guia turística del Perú. I com s'ho fan perquè a ells els surti a compte viure plenament en la seva llengua i a nosaltres no, si el seu mercat és la meitat del nostre? Molt fàcil: perquè tenen l'autoestima nacional a dalt de tot. I justament la manca d'autoestima és la mare dels ous de l'anormalitat que patim. Els danesos saben que són un país i es comporten com a tal sense complexos, no han estat colonitzats (ans al contrari) i disposen d'un estat propi. A nosaltres, en canvi, ens tremolen les cames si ens referim a Espanya com el que és, un país veí que ens ha colonitzat i colonitza, i a sobre, de moment, no tenim estat propi. Però com que si que som un país, diguin el que diguin estats i constitucions, des d'ara mateix podríem començar a ser, amb un xic de coherència i valor, tant radicalment normals com els danesos. ■